

Μεσσίου, παρὰ γενεᾷ ἥτις δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐθεώρει ὄνειδος τὴν στειρώσιν, ἐκείνη, εἰς θεῖαν ἐμπνευσιν ὑπέκουςα, ἀπέρωτ' τὴν παρθενίαν τῆς εἰς τὸν Θεόν. Ἀλλὰ κατὰ τὸν ἰουδαϊκὸν νόμον καὶ τὸ ἔθος, οὔσα μόνη κληρονόμος, μνηστεύεται πρὸς ἄνδρα καλοῦ-μενον Ἰωσήφ, ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῆς φυλῆς καὶ οἰκογε-νείας, πρὸς τὸν πλησιέστερον τῶν συγγενῶν τῆς, ὅστις θ' ἀναλάβῃ τὴν κληρονομίαν τῆς. Ἡ τελετὴ τῆς ἐισόδου τῆς εἰς τὸν οἶκον τοῦ συζύγου δὲν ἔχει ἀκόμη πανηγυρισθῇ. Ζῇ παρὰ τῇ μητρὶ τῆς, παρασκευά-ζουσα τὰ τῆς προικός, ὡς ὅλαι τοῦ τόπου τῆς αἰ νεα-ραὶ νύμφαι.

Ἐκεῖ ἡμέραν τινὰ βλέπει ἐμφανιζόμενον, ὑπὸ μορφῇν ἀνθρωπίνην καὶ εἰσερχόμενον εἰς τὴν οἰκίαν τὸν Γαβριήλ, ἄγγελον Κυρίου,

Ὁ ἄγγελος τῇ λέγει: — Χαῖρε, κεχαριτωμένη Ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν.

Αἱ ἰουδαῖαι κατὰ τὴν μνηστείαν ζῶσι μεμονωμέναι καὶ κεκρυμμέναι, μὲ τας φίλας τῶν, μακρὰν τῶν βλεμμάτων τῶν ἀνδρῶν.

Οὕτω, ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἀγγέλου, καὶ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις του, ἡ Μαρία ἐταράχθη. Ἡπόρει τί ἄρα ἐσήμαινε τοιοῦτος χαιρετισμός.

— Μὴ φοβοῦ Μαριάμ, τῇ εἶπεν ὁ ἄγγελος, ὅτι εὗρες χάριν παρὰ Θεοῦ. Καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Οὗτος ἔσται μέγας καὶ υἱὸς Ἰψίστου κληθήσεται. Καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαβὶδ, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰα-κώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος.

Ἡ Παρθένος ἐνόησε τότε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ προσδοκώμενου Σωτῆρος, περὶ τοῦ μέλλοντος ν' ἀνορ-θῶσιν εἰς αἰῶνα τὸν ἀνατραπέντα θρόνον τοῦ Δαβὶδ, ὅστις θὰ ἦτο ἡ δόξα τοῦ Ἰσραὴλ, ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν, τὸ καύχημα τῆς μητρὸς του. Πῶς ἐκλήθη νὰ διαδραματίσῃ τὸ θεῖον τοῦτο μέρος αὐτῆς, ἡ ἀπόφασιν λαβοῦσα νὰ μὴ γείνη μήτηρ;

Ἐν τῇ ἐκπλήξει τῆς ἡρώτησεν ἀπλῶς:

— Πῶς ἔσται τοῦτο ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;

Ὁ ἄγγελος ἀπεκρίθη:

— Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύ-ναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται Ὑἱὸς Θεοῦ.

Καὶ ὁ ἄγγελος τῇ ἔδωκε σημεῖον: Ἰδοὺ Ἐλισά-βετ ἡ συγγενὴς σου, καὶ αὕτη συνελήφου υἱὸν ἐν γήρᾳ αὐτῆς· καὶ οὗτος μὴν ἔκτος ἐστὶν αὐτῇ τῇ κα-λουμένην στειρά, ὅτι οὐκ ἀδυνατίζει παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα. Ἡ Μαρία τότε ἀνέκραξεν:

— Ἰδοὺ ἡ δούλη τοῦ Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου.

Ὁ ἄγγελος ἀπεμακρύνθη.

Τοιαύτη ἡ γένεσις τοῦ Ἰησοῦ.

Ἐφηβικὴ ἡλικία τοῦ Ἰησοῦ.

Τὸ οἶκημα ἔνθα ὁ Ἰησοῦς ἠϋξήθη ὠμοιάζε πρὸς τὰ ἐν Παλαιστίνῃ διαιτήματα τῶν Ἀράβων τῆς σή-μερον. Ὁ τύπος τῆς ἀνατολικῆς οἰκίας μένει ἀπὸ αἰῶνων ἀναλλοίωτος· εἶνε τετραγώνου σχήματος, ἐκ

πηλοῦ ἢ λίθων· τὰ τεῖχη εἶνε συνήθως χονδροειδῆ, κεκαλυμμένα ὑπὸ ἀργίλου ὀπτῆς καὶ ἀσβεστοχρίστου· τῆς στέγης ὑπέρκειται δρύφακτον ἀνέρχονται δ' ἐκ τῶν ὀπισθεν διὰ κλίμακος φορητῆς ἢ βαθμίδων ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐκτισμένων. Ἐκεῖ εὐρίσκεται ὁ ὑψηλὸς θάλαμος, τὸ προσευχητήριον, ἐκεῖ ἀνγεύρουσι, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν καυμάτων ἐκ φυλλωμάτων ἢ καλὰ-μῶν καλύβην, ὑφ' ἣν τὴν νύκτα κοιμῶνται.

Ἡ κατοικία ἓνα μόνον ἔχει θάλαμον ἢ δύο, καὶ πολλάκις οὐδὲν ἄλλο ἀνοιγμα πλὴν τῆς θύρας· ἐμ-προσθεν αὐτῆς ὑπάρχει στενὴ αὐλή, φρασσομένη ὑπὸ περιβάλλου ἐκ λίθων ἄνευ πηλοῦ ἢ φράκτου φρυγάνων ἀπεξηραμμένων. Ἐν τινι τῶν γωνιῶν τῆς αὐλῆς ὁ κλίσανος—κωνοειδὴς ἐξ ἀργίλου πυργίσκος—φράσ-σεται ὑπὸ κινήτου πώματος, καὶ πετρῶν ἐφ' ὧν ἀ-πλοῦσι τὴν ζύμην.

Ἡ ἐπίπλωσις εἶνε λιτὴ· σκαμνία τινὰ, μία τρά-πεζα, προσκέφαλα κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, στρώματα καὶ ψαθμοί, ἐν κηροπήγιον, εἰς λύχνος, εἰς τινα τοῦ τοίχου γωνίαν, εὐρὺς κάλαθος διὰ τ' ἀσπρόρρουχα καὶ τὰ ἐνδύματα, εἰς μύδιος, ὑδρίαι τινές, ὁ διὰ τὸν σῖτον μύλος. Ἡ ἐστία, εἶνε ἐνίοτε ἐν μέσῳ τοῦ θαλάμου· παρὰ τὴν θύραν ἐκάστης κατοικίας μικρὸν ἐπίμηκες κιβώτιον ἀνήρτηται, περικλιθεὶς κύλινδρον μεμβράνης, ἐν ᾧ περιέχονται ἀποσπάσματα τοῦ Νόμου εἰλημμέ-να ἐκ τοῦ Δευτερονομίου.

Ἡ οἰκία τοῦ τέκτονος ὑπῆρξεν ἡ πρώτη, ἡ ἀλη-θὴς τοῦ Ἰησοῦ σχολή· ἐκεῖ ἠϋξήθη μετὰ τὸν πατέρα καὶ μητέρα, ἐδιδάχθη παρ' αὐτῶν ν' ἀναγινώσκῃ τὰς γραφάς, ἤκουσεν ἀπὸ στόματός των τὰ παραγγέλματα τοῦ Νόμου καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ λαοῦ του. Τὸ παι-δίον τοῦτο τὸ αἰσθανόμενον καὶ γνωρίζον ἑαυτὸ ὡς τὸν υἱὸν τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, ἠθέλησε νὰ λάβῃ παρὰ γονέων γηνίων τὰς προσταγὰς, τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ. καὶ νὰ μνηθῇ, ὡς τὰ λοιπὰ παῖδιά, εἰς τὰ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ γνώσεως.

ΠΑΤΗΡ ΔΙΑΔΩΝ

Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΤΙΤΙΑΝΟΥ

(L' Assunta)

Σ. Κ. Σ.

Τὰ ὄνειρα, ἀγγελούδια φτερωμένα,
Σὲ φέρουν 'ς ἄλλην πλάσι θεϊκῇ·
Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς σου φωτισμένα
Ξανοίγουν, βλέπουν τὸ Θεό σου ἐκεῖ.

Ὡ λατρευτὴ μητέρα καὶ παρθένα,
Ὁ πόνος σου, ἡ λαχτάρα ἡ μητρικὴ,
Ἀστέρια σπλαχνικά, ῥίχνουν 'ς ἐμένα
Τῆς πίστεως τὸ φῶς γλυκὺ γλυκὺ.

Κ' ἡ πίστις μου ἀκράτητη μὲ παίρνει
Καὶ φτερωτὸν κι' ἀσώματον μὲ φέρνει
Ἐς τὰ φωτισμένα ὑψηλὰ τοῦρανοῦ.

Μὰ τοῦ θεοῦ σου ἡ ὄψις δὲν προβάλλει,
Καὶ πέφτω καὶ σωριάζομαι καὶ πάλι
Μὲ ἀπίστο καὶ σκοτισμένο νοῦ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.